

РЕШЕНИЕ

№ 228

гр. Бургас , 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, XLVI СЪСТАВ в публично заседание на трети юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: МАРТИН Р. БАЕВ

при участието на секретаря К.В.
като разгледа докладваното от МАРТИН Р. БАЕВ Административно
наказателно дело № 20212120201611 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод жалба на Д. Г. П. с ЕГН: *****, с постоянен адрес гр. Бургас, *, против Наказателно постановление № Б-41/06.07.2020г., издадено от Началник на Регионална дирекция за национален строителен контрол /РДНСК/, с което за нарушение на чл. 23, ал. 2, т. 1, предл. второ от Наредба № 2 от 31.07.2003г. вр. чл. 169, ал. 1, т. 2 ЗУТ и чл. 17, ал. 1 от Наредба Из 1971 от 29.10.2009г., с което осъществил състава на чл. 233 ЗУТ и на основание чл. 239, ал. 1, т. 2 ЗУТ на жалбоподателя е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 лева.

Първоначално по жалбата било образувано НАХД № 2935/2020 г. по описа на РС-Бургас, завършило с постановяване на Решение № 260618/21.12.2018 г., с което НП било изцяло отменено. По жалба на АНО било образувано КНАХД № 374/2021 г. по описа на АдмС-Бургас, като с Решение № 389/12.03.2021 г. въззивният съдебен акт бил отменен и делото било върнато за ново разглеждане от друг състав на РС-Бургас.

С жалбата се оспорва изцяло издаденото наказателно постановление и фактическите констатации в него. Твърди се че НП е издадено при нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалноправните разпоредби. Счита се, че към датата на подписване на доклада от страна на жалбоподателя (22.10.2019 г.) липсват доказателства отворите, през които преминават тръбопроводи, кабели и други комуникации през пожарозащитните хоризонтални прегради да не са уплътнени съгласно изискванията. Намира се, че не е

оборена доказателствената сила на съставения и оформен съгласно Наредба № 3 от 31.07.2003 г. доклад. Счита се, че строителството се е развило законосъобразно като в уверение на това е съдържанието на крайния съставен преди въвеждане на сградата в експлоатация акт, а именно Акт обр. 15 от август 2019 г., в който не се съдържали констатации за незавършени, неизвършени или некачествено извършени СМР, включително и уплътняване на отворите, през които преминават тръбопроводи, кабели и други комуникации през пожарозащитните хоризонтални прегради. Към август 2019 г. със съставянето на акта от всички участници в хода на строителството обектът бил предаден на възложителя без забележки по изпълнението, а по-късно 22.10.2019 г. с оглед готовността за въвеждане на обекта в експлоатация бил съставен и процесния окончателен доклад. Не било ясно описано твърдяното нарушение като не било ясно за кои отвори не било налице уплътняване, не можело да се приеме, че уплътняване липсва и за всички отвори. Сочи се, че неправилно е приложена препращата норма на чл. 23, ал. 2 Наредба № 2/31.07.2003 г. Нормата на чл. 169, ал. 1, т. 2 ЗУТ била препращаща към нормативен акт с пряко приложение какъвто е Регламента, а описаната в АУАН и НП фактическа обстановка не сочила към извод за констатирано нарушение на т. 2 от Приложение I на Регламент № 305/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2011г. Моли се за отмяна на наказателното постановление.

В открито съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. Соликов-БАК, който поддържа жалбата по изложените в нея доводи. Допълва, че отговорността на жалбоподателя е била неправилно ангажирана, като не се доказва да е налице несъответствие, което да е от съществено значение. Счита, че неправилно е приложен материалният закон, както и че не е установено за кои точно отвори е постъпила забележката от служителите на РСПБЗН. Моли за отмяна на НП и присъждане на разноски.

В предоставената от съда възможност за писмени бележки пълномощникът още веднъж подробно развива тезата си за незаконосъобразност на санкционния акт, спирайки се на материалната незаконосъобразност на НП и допуснатите в производството нарушения.

Административнонаказващият орган се представлява от *, която моли жалбата да се остави без уважение, като счита, че наказателното постановление е правилно и законосъобразно. Застъпва, че от отменителното решение на АдмС-Бургас се установява, че в процеса не са допуснати съществени нарушения на производствените правила, а фактическата обстановка е детайлно изяснена. Счита, че когато се касае за нарушения на противопожарни норми и правила, несъответствието винаги е съществено. Претендира разноски.

В предоставената от съда възможност за писмени бележки * допълва доводите си, като достига до извод за законосъобразност на производството и правилност на издаденото НП. Моли за неговото потвърждаване изцяло и присъждане на разноски в полза на РДНСК-Бургас.

Съдът приема, че жалбата е подадена в рамките на седемдневния срок за обжалване по чл. 59, ал. 2 ЗАНН (видно от обратна разписка за връчване на наказателно постановление л. 20 от НАХД № 2935/2020 г. по описа на РС-Бургас, същото е връчено на 08.07.2020 г. жалбата е подадена на 15.07.2020г.). Жалбата е подадена от легитимирано да обжалва лице срещу подлежащ на обжалване акт, поради което следва да се приеме, че се явява процесуално **допустима**. Разгледана по същество жалбата е **неоснователна**, като съдът след като прецени доказателствата по делото и съобрази закона в контекста на правомощията си по съдебния контрол намира за установено следното:

Жалбоподателят П. бил специалист по част „Пожарна безопасност“ от екипа на правоспособните физически лица в „*“ООД, ЕИК *, който подписал окончателен доклад за установяване на годността на строеж: „Конферентен и бизнес център с хотел, ресторант и подземен гараж“ с местонахождение: поземлен имот с идентификатор 07079.2.2826 по КК на гр. Бургас, УПИ 1-2006, 2007 /бивш масив 80, м. Под шосето/ община Бургас.

На 07.05.2020 г. срещу инж. Д.П. бил съставен АУАН от арх. А.М. /нова фамилия – */ – ст.инспектор в отдел „Въвеждане в експлоатация“ в РДНСК Бургас за това, че П., във функциите си на специалист по част Пожарна безопасност от екипа на правоспособните физически лица в „*“ ООД неразделна част от удостоверение № РК-0737/29.08.2017г. издадено от Началник ДНСК със срок на валидност до 29.08.2022 г. е подписал окончателен доклад на 22.10.2019 г. за установяване на годността на строеж „Конферентен и бизнес център с хотел, ресторант и подземен гараж“ с местонахождение ПИ с идентификатор 07079.2.2826 по КК на гр. Бургас. Подписаният окончателен доклад бил в несъответствие на изпълнения строеж, с което не били спазени изискванията към строежите по чл. 169, ал. 1, т. 2 от ЗУТ, с което извършил нарушение на чл. 23, ал. 2, т. 1, предл. второ от Наредба № 2 за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минимални гаранционни срокове за изпълнение СМР, съоръжения и строителни обекти във връзка с чл. 169, ал. 1, т. 2 ЗУТ и чл. 17, ал. 1 от Наредба Из 1971 от 29.10.2009 г. за строително-технически правила и норми за осигуряване на безопасност при пожар. В окончателен доклад от 22.10.2019 г. заведен в ДНСК с вх. номер от 19.02.2020 г. в раздел „В“ по спазване на нормативните изисквания било записано в т. 4.2. безопасност в случай на пожар – чл. 169, ал. 1, т. 2 от ЗУТ изпълнени са изискванията за пожарна безопасност на строежа. При проведено заседание на 17.03.2020 г. на Държавно приемателна комисия (ДПК) се установило, че строежът бил изпълнен в несъответствие с основните изисквания към строежите за безопасност в случай на пожар. Отворите, през които преминавали тръбопроводи, кабели и други комуникации, през пожарозащитните хоризонтални прегради не били уплътнени, съгласно изискванията на чл. 17, ал. 1 от Наредба Из 1971 от 29.10.2009 г., съгласно която отворите, през които преминават тръбопроводи, въздухопроводи, кабели и други съоръжения и комуникации през пожарозащитни прегради и прегради на пожарни сектори, се уплътняват, без да се намалява нормативната огнеустойчивост на съответната преграда. Това се потвърждавало от становище от 17.03.2020 г. на член на ДПК, назначен със Заповед от 06.03.2020 г. на

началника на ДНСК и ПД в Първа РСПБЗН. Нарушението започнало на датата на подписване на окончателен доклад 22.10.2019 г. и било довършено на 19.02.2020 г. датата на въвеждане окончателния доклад с вх. номер от 19.02.2020 г. в ДСК Нарушението било извършено на мястото, където е съставен и подписан окончателният доклад – седалището на лицето упражняващо строителен надзор в гр. Бургас. Нарушението било установено на заседание на 17.03.2020 г. на ДПК. Намерено е, че инж. П. е нарушил чл. 23, ал. 2, т. 1, предл. второ от Наредба № 2 от 31.07.2003 г. вр. чл. 169, ал. 1, т. 2 ЗУТ и чл. 17, ал. 1 от Наредба Из 1971 от 29.10.2009 г., с което осъществил състава на чл. 233 ЗУТ.

АУАН бил връчен на жалбоподателя на 07.05.2020 г. като не се представени възражения.

АНО възприел описаното в АУАН и издал наказателното постановление като приел и правната квалификация на нарушението и на основание чл. 239, ал. 1, т. 2 ЗУТ и съгласно правомощията по чл. 222, ал. 1, т. 15 ЗУТ, предоставени със Заповед РД-13-171/13.06.2019 г. на началник на ДНСК, наложил административно наказание глоба в размер на 100 лева.

Съгласно представения проект на „Конферентен и бизнес център с хотел, ресторант и подземен гараж” с местонахождение ПИ с идентификатор 07079.2.2826 по КК на гр. Бургас местата за преминаване на кабели, въздухопроводи, тръбопроводи и други комуникации се уплътняват с негорими материали с клас на реакция на огън А2. От показанията на разпитания св. Н., чиито показания съдът намира за обективни и безпристрастни, се установява, че на 17.03.2020 г. участвал в ДПК, но до издаването на акт 16 не се стигнало, тъй като имало несъответствия в изпълнението на строежа относно пожарна безопасност и защита на населението и било констатирано, че има отвори, които не били изпълнени съгласно изискванията за огнеустойчивост.

Фактическата обстановка се установява от събраните по делото писмени и гласни доказателства.

Съдът въз основа на императивно вмененото му задължение за цялостна проверка на издаденото наказателно постановление относно законосъобразност намира, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган - Началник на Регионална дирекция за национален строителен контрол /РДНСК/ Бургас, видно от разпоредбата на чл. 239, ал. 1, т. 2 от ЗУТ вр. чл. 222, ал. 1, т. 15 от ЗУТ и заповед № РД-13-171/13.06.2019 г. на началника на ДНСК. Актът за установяване на административно нарушение е съставен от компетентно лице – старши инспектор в отдел „Въвеждане и експлоатация“ в РДНСК Бургас.

Съдът намира, че са спазени сроковете, предвидени в чл. 34 ЗАНН. Нарушението съгласно изложените твърдения е извършено на 22.10.2019 г., когато инж. П. е подписал окончателен доклад за установяване годността на строежа. Нарушителят обаче е установен на датата, на която е заведен окончателния доклад в ДНСК – а именно на 19.02.2020 г.

АУАН е съствен в едногодишен срок от извършване на нарушението и в срок от три месеца от установяване на нарушителя. НП е издадено в преклузивния шестмесечен срок от издаването на АУАН, поради което за този състав са спазени сроковете по чл. 34 ЗАНН.

Съдът, противно на становището на жалбоподателя намира, че в ход на административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване на правото му на защита. Както изрично е посочено в отменителното решение на касационната инстанция - на стр.2 от обстоятелствената част на наказателното постановление е посочено: *„Отворите, през които преминават тръбопроводи, кабели и други комуникации, през пожарозащитните хоризонтални прегради не са уплътнени...“*. Така формулираното фактическо описание от страна на наказващия орган не поражда съмнение дали липсата на уплътнение е цялостно или частично, поради което не може да бъде прието от настоящия съдебен състав за нарушение на правото на защита.

Административнонаказателната разпоредба на чл. 233 от ЗУТ, по която е квалифицирано деянието е приложима, на основание чл. 23, ал. 2, т. 1, предл. второ от Наредба № 2 от 31.07.2003 г. за въвеждане в експлоатация на строежите в Република България и минимални гаранционни срокове за изпълнени строителни и монтажни работи, съоръжения и строителни обекти, която е посочена за нарушена. В разпоредбата на чл. 23, ал. 2, т. 1 предл. второ от Наредба № 2 от 31.07.2003 г. се съдържа правилото за поведение и субекта на нарушението. В нея се посочва, че управителят на лицето, упражняващо строителен надзор, и **наетите от него по трудово или друго правоотношение специалисти**, отговарящи за съответния строеж, техническият ръководител за строежите от пета категория се наказват по чл. 233 от ЗУТ, ако не подлежат на по-тежки наказания по ЗУТ и други закони, **когато се установи несъответствие на изпълнения строеж със съставените актове и протоколи по време на строителството и/или със съставения окончателен доклад**, което е от съществено значение за доказване съответствието на строежа с действащите норми и с правилата за изпълнение на строителните и монтажните работи и за спазване изискванията към строежите по чл. 169, ал. 1 и 3 от ЗУТ. Предвид необходимостта от посочване на „действащите норми“ е посочена разпоредбата на чл. 17, ал. 1 от Наредба Из 1971 от 29.10.2009 г. съгласно която отворите, през които преминават тръбопроводи, въздухопроводи, кабели и други съоръжения и комуникации през пожарозащитни прегради и прегради на пожарни сектори, се уплътняват, без да се намалява нормативната огнеустойчивост на съответната преграда, както и конкретната разпоредбата на чл. 169, а именно т. 2, ал.1 на чл.169 от ЗУТ. Самата норма препраща към регламента Приложение I на Регламент (ЕС) № 305/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2011г. за определяне на хармонизирани условия за предлагането на пазара на строителни продукти и за отмяна на Директива 89/106/ЕИО на Съвета (ОВ, L 88/5 от 4 април 2011г.), за безопасност в случай на пожар, където в раздел 2, „Безопасност в случай на пожар“ б. „б“ е посочено, че строежите следва да бъдат изпълнени по такъв начин, че в случай на възникване на пожар: възникването и разпространяването на пожар и дим в рамките на строежа да са ограничени,

която е относима към настоящия спор.

При така формулираната правна квалификация, съдът, подобно на касационния състав на АдмС-Бургас, не споделя твърденията на жалбоподателя, че квалификацията е неясна и нарушава правото на защита на наказаното лице. Тъкмо напротив – дадената правна квалификация напълно кореспондира с установените факти. Това е така, доколкото от приетата по-горе фактическа обстановка настоящият състав извежда извод, че въпреки становището на жалбоподателя в Окончателния доклад, досежно част Пожарна безопасност, че строежът е изпълнен съобразно изискванията на нормативната база, в действителност при проверката на място от органите на ДПК се е установило, че отворите в хоризонталните прегради не са уплътнени, което от своя страна е предпоставка за преминаване във вертикала на дим и други продукти от горенето, в случай на пожар и което е в противоречие с цитираните по-горе нормативни изисквания. При това положени съдът счита, че коректно АНО е приел, че жалбоподателят е осъществил вмененото му нарушение и правилно е преценил, че следва да се ангажира отговорността му по цитираните норми. Следва да се има предвид, че състав на касационната инстанция по КНАХД № 374/2021 г. по описа на АдмС-Бургас вече веднъж се е произнесла по правилността на дадената правна квалификация и по липсата на съществени нарушения на процесуалните правила, които изводи напълно се възприемат от настоящия състав, поради което и излагането на допълнителни доводи в тази насока е ненужно.

Тук е мястото съдът да посочи, че не възприема възражението на жалбоподателя, че към датата на подписване на доклада от страна на жалбоподателя - 22.10.2019 г., липсват доказателства отворите, през които преминават тръбопроводи, кабели и други комуникации през пожарозащитните хоризонтални прегради да не са уплътнени съгласно изискванията. Действително органите на ДПК, които са констатирали нарушението, са извършили оглед на място около 5 месеца след подписване на доклада. Въпреки това съдът счита, че конкретното несъответствие – цялостна липса на уплътняване на отворите, е от такова естество, че предполага наличието му и към датата на подписване на доклада. Противоречи на всяка житейска логика да се приеме, че към подписване на доклада отворите са били уплътнени със съответния материал (предполагащ трайност, здравина и устойчивост на пожар), но до датата на огледа от ДПК тези уплътнения са били премахнати от неизвестно лице, по незначителни причини и то по начин, че да не остане никаква следа от предишното им съществуване. Възможно е да се мисли за несъответствия, които действително да претърпят промяна от датата на подписване на доклада до извършване на огледа, но по мнение на съда липсата на уплътняване на отворите не е едно от тях. Именно поради това съдът счита, че както към датата на подписване на доклада, така и към датата на констатиране на нарушението, отворите не са били уплътнени, въпреки декларираното от жалбоподателя в доклада, поради което и закономерно е била ангажирана отговорността му.

Без конкретно значение е колко точно са били отворите, доколкото неуплътняването само на един е напълно достатъчно за да се приеме, че има допуснато нарушение.

Както правилно застъпва и процесуалният представител на АНО – несъответствията с изискванията за пожарна безопасност винаги са от такова естество, че следва да се третира като „от съществено значение“, доколкото потенциално са в състояние да доведат до сериозно застрашаване на живота и здравето на обитателите на сградата.

С оглед всичко казано по-горе съдът счита, че безспорно се доказва несъответствие на изпълнения строеж със съставения окончателен доклад, а от там и несъответствие на строежа с действащите норми и с правилата за изпълнение на строителните и монтажните работи и изискванията към строежите по чл.169, ал.1, т.2 от ЗУТ, което обуславя съставомерността на деянието от обективна страна.

На последно място, съдът счита, че правилно е определен и субектът на отговорността в лицето на жалбоподателя, доколкото в хода на второто разглеждане на делото от въззивния съд са събрани безспорни доказателства, относно това, че той е бил нает по т.нар. „граждански договор“ от ЮЛ, упражняващо строителен надзор (л. 23), поради което и се явява субект на отговорността по чл. 23, ал.2, т.1, предл. второ от Наредба № 2 от 31.07.2003г.

Поради изложените съображения този състав намери, че наказателното постановление посочва ясно и конкретно фактите на нарушението, както и правната квалификация на деянието, като санкцията за същото е правилно и законосъобразно индивидуализирана, поради което и НП следва да се потвърди изцяло.

Към момента е настъпила законодателна промяна в разпоредбата на чл. 63 ЗАНН (ДВ, бр. 94 от 2019 г.), съгласно която - в производството по обжалване на НП въззивният съд може да присъжда разноси на страните. Уредбата препраща към чл. 143 АПК, който пък от своя страна препраща към чл. 77 и чл. 81 ГПК, регламентиращи, че съдът дължи произнася по възлагане на разноските, ако съответната страна е направила искане за присъждането им.

В конкретния случай АНО е бил защитаван от юрисконсулт, като до приключване на разглеждането на делото е депозирано искане за присъждане на възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал.5 ЗАНН в полза на юридически лица се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ, който от своя страна препраща към чл. 27е от Наредба за заплащането на правната помощ, съгласно който възнаграждението е в размер от 80 до 120 лева. Предвид правната сложност и извършените действия, съдът счита, че справедлив размер на конкретното възнаграждение се явява 80 лева.

Доколкото при първото разглеждане на делото от въззивния съд, както и в касационното производство, също са били претендирани разноси, то съдът счита, че

следва да осъди жалбоподателя да заплати на АНО и още 160 лева – разноси сторени при първото разглеждане на делото от РС-Бургас и от АдмС-Бургас.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал.1 от ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Б-41/06.07.2020г., издадено от Началник на Регионална дирекция за национален строителен контрол, с което за нарушение на чл. 23, ал. 2, т. 1, предл. второ от Наредба № 2 от 31.07.2003г. вр. чл. 169, ал. 1, т. 2 ЗУТ и чл. 17, ал. 1 от Наредба Из 1971 от 29.10.2009г., с което осъществил състава на чл. 233 ЗУТ и на основание чл. 239, ал. 1, т. 2 ЗУТ на Д. Г. П. с ЕГН: ***** е наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 100 лева.

ОСЪЖДА Д. Г. П. с ЕГН: ***** да заплати на Дирекцията за национален строителен контрол сумата от ОБЩО 240 /двеста и четиридесет/ лева, представляваща разноси за юрисконсултско възнаграждение в съдебните производства.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд – гр.Бургас в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните на посочените по делото адреси.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____